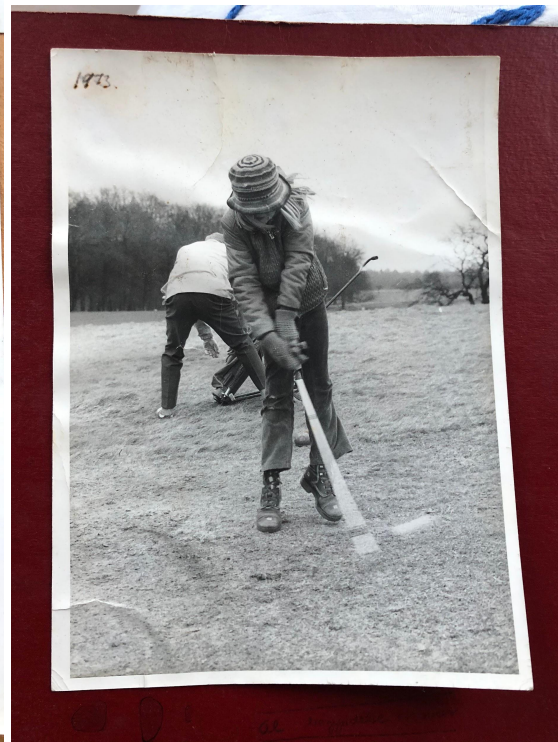

Erindringer fra Gilleleje Golfklub v/Erik Groth-Andersen

I 1972 var jeg med familien i England og min bror faldt over British Open i fjernsynet på hotelværelset. Det var her Trevino vandt i tæt opgør med Nicklaus, noget der gjorde så stort indtryk på ham, at han fik lokket mine forældre ud på en public course. Da vi kom hjem fra ferien, meldte vores far os ind GGK, og vi startede et liv med golf, dengang selvfølgelig mest på Passebækgård. I begyndelsen spillede jeg stort set kun med mine forældre og storebror Morten, men i takt med at jeg blev bedre til spillet, begyndte jeg at deltage i klubbens turneringer. Min far, Erik senior, var den af os der var mest grebet af spillet, han kunne godt spille 45 eller 54 huller på en dag. For det meste var jeg kun med til de 18. Efterhånden fik jeg dog samme begejstring for spillet og jeg elskede, når det blev fredag og vi skulle i sommerhus, hvilket var ensbetydende med at tilbringe det meste af tiden i klubben. Som jeg husker det, lavede min mor stort set ikke mad til os i weekenderne, for der spiste vi al mad i restauranten, hos enten Finn og Mona, Peter og Eva, Bent eller Karina.

I 1975 nåede jeg finalen i klubmesterskaberne og skulle møde Uffe Ravn, som var en af min fars spillekammerater. Jeg lærte en del af den finale, Uffe var et rigtig konkurrence menneske og han fik mig hylet helt ud af den, ikke på nogen usportslig måde, men bare ved at holde sit eget tempo og holde sig fra hyggesnak. Det var også Uffe, der sagde til mig, da jeg nogle år senere skulle deltage i DM i hulspil på Sct. Knud, at jeg skulle finde mit tempo at gå i og det virkede, jeg nåede også her finalen. Her var der for øvrigt en del Gilleleje medlemmer, der tog den lange vej over for at se finalen, og det endda før Storebæltsbroen.

En af de turneringer i Gilleleje, jeg især husker, er Elizabeth Arden Store Bededagshulspil. Den vandt jeg i både 1976 og 77, men da jeg skulle se, om jeg kunne vinde pokalen til ejendom i 1978, havde turneringsudvalget bestemt, at juniorer ikke længere kunne deltage. Det fik min far op i det røde felt, og det lykkedes ham at få ændret beslutningen, så jeg alligevel kunne deltage. Jeg vandt igen, til stor fortrydelse for sponsoren der igen skulle uddele duftserier og cremer til en teenager.

Jeg gik i skole i København og hver fredag hentede min far mig, så vi kunne køre på golfbanen. Der var dengang mange demonstrationer foran den amerikanske ambassade, som vi boede tæt på, og tit gav lærerne os tidligt fri, så vi kunne deltage. Det synes jeg var dejligt, for så holdt min far klar i sin Chevrolet Camaro og afsted gik det til golfbanen.

En anden turnering, jeg altid deltog i, var Midsommerpokalen og altid med min mor som makker. Første gang vi var med var i 1975, og her havde min mor hæklet ens bøllehatter til os i rødt og hvidt, ikke mærkeligt at vi vandt! I 2003 var vi tæt på at vinde igen, og jeg kan stadig ærgre mig over vores doublebogey på hul 18 der kostede sejren.

Somrene i klubben var en skøn og ubekymret ungdomstid med masser af golf, bets, puttekonkurrencer med blandt andet Torben Olsson og Bo Kjærgaard og byture til Hornbæk Bodega og Paradis.

Jeg var også begyndt at se på fugle og Passebæk var et fantastisk sted at kombinere de to interesser, for fugletrækket gik ofte lige hen over banen. På den tid spillede jeg en del golf med Anders Westermann, der delte fugleinteressen, og vores runder blev ofte forstyrret af skruer af musvåger, kiler af gæs eller et kæmpe småfugletræk.

Efter at jeg blev student i 1980 vidste jeg ikke rigtig hvad jeg ville læse eller lave, og jeg fik lov til at holde et sabbatår, der blev til flere og jeg blev en bedre og bedre golfspiller. I 1981 vandt jeg DM, blev nummer to i de åbne franske mesterskaber og var ubesejret i singlerne ved EM på St. Andrews. Her tabte jeg min første foursome, hvilket jeg især tilskrev, at jeg blev tvunget til at spille i hvide golfsko og røde bukser. Efter en del diskussion gav min kaptajn sig og lod mig spille i mit eget tøj, og jeg vandt resten af mine matcher.

Jeg blev også af Politiken kåret til Årets Fund i dansk idræt og her blev Michael Laudrup nummer to. Mange år efter ville Politiken finde ud af, hvem der var det mest forbigåede talent og valget faldt selvfølgelig på Laudrup. Det gjorde, at Politiken kontaktede mig for at lave en artikel om ham den ukendte, der "snød" Michael Laudrup.

I 1983 blev jeg professionel, mest fordi jeg ikke rigtig vidste, hvad jeg ellers skulle lave. Det blev ikke nogen fantastisk karriere, men jeg fik da kortet til Europatouren i første forsøg og havde i de følgende år en del gode placeringer i challenge-turneringer. Min første turnering var Tunisian Open og her tog Flemming Bie med for at gå caddie. Han havde lovet, dengang jeg var junior spiller, at hvis jeg kom på Europatouren, ville han gå caddie i min første turnering.

I 1988 fik jeg mit første barn og da hun var syg det første år opgav jeg karrieren og fik et almindeligt job som postbud i Helsingør.

Det job havde jeg indtil 1997, hvor jeg blev træner og senere Greenkeeper i Nivå. Her arbejder jeg stadig og er nu chefgreenkeeper. I alle årene har jeg dog aldrig opgivet selv at spille og 2019 var et glimrende år med sejr i Seniorrækken i klubmesterskabet i Nivå og sejr i en åben senior turnering i Hillerød.

For mig er golf på en måde blevet ensbetydende med arbejde og måske derfor har jeg nu fugle som min hobby. Jeg rejser meget og har i år blandt andet været Algeriet, på Barbados og i Indien for at kigge på fugle. Det er en interesse, der kan anbefales og ofte er der mange fugle på golfbaner. Leif Nyholm hævder, at jeg, da vi spillede EM på St. Andrews, fik øje på en Grønbenet rørhøne i Swilcan Burn. Det kan være rigtigt og måske var det en af grundene til at jeg klarede mig så godt, at jeg slappede af med at kigge på fugle, mens vi spillede.

Nu er det efterhånden sjældent at jeg kommer i Gilleleje Golf Klub, men når jeg gør, tænker jeg altid på den gode tid jeg havde i klubben.

Hilsen

Erik Groth-Andersen

groth25@hotmail.com

